

Levende menneske eller zombie?

Tilføjet af Pia Lindharth
lørdag 28. juni 2008

Sidste år ved samme tid ringede en fortvivlet far til mig. Han havde læst en artikel, der havde været om mig i et dameblad.

Her stod der bl.a., at jeg med min healing og samtaler havde stor succes med klienter, der havde ondt i sindet.

Aldrig havde han troet, at han skulle opsøge en healer, men jeg var hans sidste håb, udtrykte han. At jeg havde klinik på Fyn og de kom fra Jylland var ligegyldigt.

Hans søn, en ung mand først i tyverne, havde nu i flere år haft det meget dårligt psykisk; havde fået en del hjælp, men lige meget hjalp det, og nu var han meget bange for, at det kun gik ned af bakke.

Sønnen havde helt lukket sig inde for omverdenen, hans hverdag var præget af negative tanker og angst. Samt store søvn problemer.

Vi aftalte, at han skulle komme med ham, så ville jeg se, hvad jeg kunne gøre.

Hold da op en opgave jeg blev sat på. Den unge mand var slet ikke opsat på behandling, negativ, lukket, meget afvisende og med en krop så kold, at mine ellers så varme hænder var ved at fryse til is. Øjne så døde som en Zombies. Min første tanke var: "Hjælp! Der er ikke meget liv der, er der mon håb?" Mit hjerte blødte for ham.

Efter bedste evne gav jeg ham en behandling og forsøgte at puste liv i ham igen. Efter healingen holdt jeg en dundertale for ham, en tale som helt tydeligt kom fra oven, hvor jeg bare var talerøret.

Jeg må tilstå, at jeg blev lige så forskrækket som den unge mand; aldrig har jeg oplevet noget lignende.

Jeg bad ham så inderligt om at komme bare 2 gange mere, hvis han så ikke kunne mærke nogen forandring, ja så sluttede vi. Havde det som jeg stod med hans liv i hænderne.

Helt ærligt troede jeg ikke på at se ham igen; var sikker på, at jeg havde skræmt ham fra vid og sans. Han lignede nærmest en tordensky da han gik, med den overbevisning, at jeg var det rene fup.

Men til min store glæde kom han igen. Noget var der sket, efter vores første møde. Et lille kim var sået og et samarbejde kunne begynde. Kroppen følte allerede anden gang, ikke som en fryser, mere som et køleskab. Kunne begynde at mærke sjælen banke på.

For hver behandling, skete der små forandringer; vi fik en fortrolighed, i starten uden egentlig at tale så meget. Langsomt, men sikkert, kom han tilbage til livet.

At få lov til at følge ham, er en gave, at se ind i de varme øjne og høre ham le, mærke hvor varm og afslappet hans krop er blevet; healingen har været den rene eliksir.

Indenfor det sidste halve år er han flyttet i egen lejlighed og søger nu ind på en større uddannelse til stor gavn for samfundet. Med den viljestyrke vi fik gravet frem, er der ingen tvivl om, at han vil nå sine mål. Arrene på sjælen vil altid være der, af og til vil angsten stikke sit grimme fjæs frem, men han ved nu, hvor der er hjælp at hente og at det nu er ham, der har styringen.

Han kommer stadig en gang i mellem, for som han siger " Det har reddet mit liv og det er så fedt, mig slipper du aldrig af med".

Det så okay, det kan jeg godt leve med.

Healer/vejleder

Pia Lindharth

Tlf.: 27 40 38 57

